

ד. 1) כיצד נתבארו דברי ר' אליעזר "המהלך במקום שצריך להלך מחשבה פוסלת", והאם פליג אתנא קמא? (2) מה דין קרבן שזר קיבל את דמו, ומניין (כתוב בקצרה)? (3) מה ילפינן מדכתיב "ויגזרו מקדשי בני ישראל" (פרט)?

ה. 1) האם הפסולים שנאמרו בקרבן בבית המקדש נאמרו גם בקרבן בבמה, ומדוע? ומה רצו להוכיח מדין זה בסוגיין? (2) האם כהן גזלן כשר לעבודת הקרבן, ומדוע? (3) באר את טענת אהרון הכהן "הן היום הקריבו את חטאתם וגו'", והאם אפשר ללמוד מדבריו לענין אונן שהקריב קרבן?

ו. 1) האם יש מקורות נוספים ללמוד שאונן שעבד פסל את הקרבן? (2) האם פסול טומאה אונן וזרות חשיבי "הותרו מכללן", ומדוע? (3) אונן שהקריב קרבן ציבור, מה דין הקרבן, ומדוע?

ז. 1) מה דין טמא שעבד, ומניין? (2) מה דין טבול יום ומחוסר כיפורים שעבדו, ומניין? והאם יש אפשרות ללמוד הדין בטבול יום מאותו מקור שילפינן מיניה למחוסר כיפורים, ומדוע? (3) אמאי הוצרך התנא לכתוב טמא, טבול יום ומחוסר כיפורים, ולא ילפינן חד מחבירו?

ח. (1) מה דינו של מחוסר כיפורים דוב, ולמאי נפקא מינה? (2) אונן, טבול יום ומחוסר כיפורים ששרפו את הפרה אדומה, מה דינה, ומדוע? (3) כהן שלא היו עליו את כל בגדי הכהונה ועבר, מה דיין הכהן, ומה דיין הקרבן, ומניין? והאם אפשר ללומדו בגזירה שוה ד"חוקה חוקה", ומדוע?

ט. (1) כהן שעבר בהיותו "שתויי יין", מה דינו, ומה דיין הקרבן, ומניין? (2) אמאי כתיב "כהן" בקרא ד"ונתנו בני אהרון הכהן אש על המזבח"? ואמאי כתיב "כהנים" בקרא ד"וערכו בני אהרון הכהנים את הנתחים"? (3) באיזה אופן כהן גדול יכול לחזור להיות כהן הדיוט? ומה יישבו התוס' מכח דיין זה?

י. (1) כיצד צריכים להראות בגדי הכהונה, ומניין? והאם מעכב הוא אף בדיעבד? (2) מה ילפינן מדכתיב "על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה", והאם אפשר ללמוד מדיון זה אף לענין בגדי כהונה מרושלין שסילקן על ידי אבנט? (3) מה ילפינן מדכתיב "בד" בבגדי כהונה? והאם יש דינים נוספים בבגדי הכהונה, ומהיכן ילפינן להו?

יא. (1) היכן הכהנים חוגרים את האבנט, ומניין? (2) כהן שלקה באצבעו, האם מותר לכרוך עליה גמי, ומדוע? והאם יש נפקא מינה באיזה יד לקה, ומדוע? והאם בצילצול קטן הדין שונה, ומדוע? (3) באר הנידון האם תפילין חוצצות בבגדי כהונה, וכיצד פשוט?

יב. 1) כיצד היו הכהנים מקדשים את ידיהם ורגליהם, ומדוע? והאם יכולים לשבת בשעת הקידוש, ומדוע? ומה הדין היכא דעברו בלא קידוש ידיים ורגליים, ומנלן? 2) כמה טבילות וכמה קידושים עושה כהן גדול ביום הכיפורים, והיכן עושה אותם, והאם הם מעכבים, ומדוע? 3) כהן שקידש ידיו ורגליו ולא הסיח דעתו עד כמה ימים, האם צריך לחזור ולקדש, ומדוע?

יג. 1) באר הנידון האם מי כיוור נפסלים בלינה, ומה פשטו בדינו? 2) היכן היה עומד פרו של כהן גדול ביום הכיפורים, ומה רצו להוכיח מינה, וכיצד דחו? 3) באיזה זמן תורמים את הדרשן? והמקדש ידיו לתרומת הדרשן, האם יכול לעבוד אף בשאר היום על סמך קידוש זה, ומדוע?

יד. 1) כהן שקידש ידיו ורגליו והוציאן לחוץ, או יצא כל גופו לחוץ, האם יש בו פסול "יוצא", ומדוע? והאם יש להצריכו תו קידוש משום הסיח הדעת, ומדוע? ומה הדין באלו האופנים לענין טומאה? 2) המקדש בכלי חול בעזרה או בכלי קודש בחוץ, מה דינו ומדוע? ומה דין מים שיצאו וחזרו והכניסם וקידש בהם בכלי קודש, ומדוע? 3) היכן מקדשים הכהנים העוסקים בעבודת הפרה אדומה, והאם יש להוכיח מינה לענין המקדש ידיו ורגליו ויצא לחוץ, ומדוע?

בהצלחה!

תשובות למבחן זבחים יד כ

- א. (1) בחטאות החיצוניות שאפשר לשחוט בצד המזבח ולבטל את ההולכה, אין מחשבה פוסלת בה. אבל בחטאות הפנימיות דלא אורחא לשחוט בהיכל ועל כרחך שוחט בחוץ, סבר ריש לקיש דאף ר' שמעון מודה דמחשבה פוסלת בה. ואי נימא דסבר ר' שמעון כבריה דכל העזרה שבין האולם ולמזבח חשיב צפון לענין קדשי קדשים, לא מהני מחשבה בהולכה אלא מפתח האולם ולפנים.
- (2) חיוב כרת ליכא אלא במזבח החיצון, דהא משלמים ילפינן לה. ומכל מקום אמר ר' יוסי בר חנינא דהמחשב חוץ לזמנו פוסל בקל וחומר ממחשבת שלא לשמה דאף שכשר בשלמים מכל מקום פוסל בחטאת. וכתבו התוס' דילפינן לה במה הצד משינוי קודש ושינוי בעלים, דהא על שינוי קודש יש לפרוך שכן שייך בד' עבודות. ולענין מחשבת שלא במקומו, או דילפינן נמי משלא לשמה, או הדוקש למחשבת שלא בזמנו.
- (3) מהני לחשב בהולכת הבויכין, משום דהם המתירים את הלחם. ואי נימא דכל העזרה ראויה לקדש, אין המחשבה מועלת אלא מפתח ההיכל עד יציאת האולם לעזרה, דהא בכל ההיכל אפשר לסדר את הלחם, ואם כן הולכתו בהיכל היא הולכה שאפשר לבטלה, וכן כל העזרה כשרה לקידוש ואין צריך להוליכה עד המזבח. ואי נימא דסבר דקדושת האולם כקדושת היכל, אין המחשבה מועלת אלא בפתח האולם. ואי נימא דתוך הפתח כלפנים, אין מחשבה מועלת אלא בהושטת ידו לחוץ. ואי נימא דהושטת ידו לא חשיב הולכה, ליכא פסול בהולכה בכל גווני.
- ב. (1) הולכת איברים פסולה בזר, וילפינן לה מדכתיב "והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבח". ומסקינן דכל שכן בהולכת הדם דמעבכא כפרה דפסולה בזר. ורבה ור' יוסף סברו דאי נימא דזר פסול בה, על כרחך דאף עבודה שאפשר לבטלה חשיב עבודה ואיכא ביה פסול שלא לשמה. אמנם אביי דחה דלאו ראייה היא, דשפיר אשכחן עיכוב בכהן אף במילי דלאו עבודה ניהו.
- (2) לרש"י, הקשו על דברי רבה ור' יוסף שאמרו דלרבנן שאי אפשר לבטל את ההולכה זר פסול בה, דהא חזינן דבשחיטה אף דהוי עבודה דאי אפשר לבטלה, ואפילו הכי זר כשר בה. ותירצו, דשחיטה לאו עבודה היא דהא הוכשרו בה כל הפסולים, וליכא להוכיח מינה לעבודה. והתוס' פירשו דאר' שמעון מקשינן, דליכא למתלי פסול זרות בעבודה דאי אפשר לבטלה, דהא חזינן דשחיטה אף דאי אפשר לבטלה זר כשר בה. ותירצו, דשאני שחיטה דלאו עבודה היא, כדחזינן דבשום מקום לא הצריכו בה כהן. ועוד פירשו, דהרי אף בחולין איכא שחיטה, ועל כרחך דלאו משום עבודת הקרבן היא. ועוד ביארו, דעל כרחך דלאו עבודה היא מהא דלא בעינן שהשוחט יעמוד במקום הראוי לשחיטה כי היכי דבקבלה בעינן.
- (3) היינו היכא דהולין את הדם על ידי הושטת ידו. ואיבעיא בגמ' אי חשיבא הולכה אי לא חשיבא הולכה. וכתב רש"י דנפקא מינה לענין זר שהולין בכהאי גוונא, וכן לרבנן דפסלה מחשבה בהולכה, האם אף בכהאי הולכה פסלו. ובהמשך סוגיין מבואר, דלהאי גיסא דלאו הולכה היא, צריך לחזור ולהוליכו. ורצו להוכיח מהא דפסלו הולכה ביושב, ומשמע דאילו עומד דומיא דיושב שמושיט בידו כשר, וכן מהא דשינוי שחט ישראל וקיבל הכהן ונתן לחבירו וחבירו לחבירו, ודחו דאיידי בגוונא דניידו פורתא. וכן רצו להוכיח מדתני קיבל הכשר ונתן לפסול יחזיר לכשר, דמשמע שילך הפסול להחזיר לכשר, ומה שהושיט הכשר את ידו לאו הולכה היא. ודחו, דחזרו הכשר ויקבלנה איתמר. ומסקנת ר' יוחנן משמיה דעולא, דהולכה שלא ברגל לא הוי הולכה.
- ג. (1) בריש סוגיין מסקינן דהולכה שלא ברגל לא הוי הולכה ויכול לחזור ולהוליכה ברגלו. והוכיחו מהא דתני דאם נשפך הדם יחזור ויאספנו, ואף דמסתמא איירי דנשפך לצד המזבח. וכן מהא דחילקו בין נשפך הדם מן הצואר לנשפך הדם מן הכלי, ולא חילקו בין נשפך הדם לצד המזבח לנשפך הדם לבראי. ובהמשך סוגיין מצינו דנחלקו בה בני ר' חייא ור' ינאי. וכתב שם רש"י, דדווקא בהולכה איכא לאפלוגי, אבל בשחיטה קבלה וזריקה, אין אפשרות לתקן. מלבד בקבלה וזריקה היכא דאכתי נשאר מדם הנפש, דכולי עלמא מודו דיכול לחזור ולקבל.
- (2) סברו לבאר דנחלקו בהולכה זוטא, והיינו דשחט בצד המזבח דעתה מושיט את ידו וזורק, דר' שמעון סבר דלאו הולכה היא ומשום הכי לא פסלה בה מחשבה, ורבנן סברו דשפיר הוי הולכה ופסלה בה מחשבה. ואחיכו עלה, דאי הכי, היכא משכחת פסול מחשבה בחטאת העוף, הא מיד כשיצא הדם איכא כפרה, אבל אי נימא דנחלקו בעבודה דאפשר לבטלה, ניחא. דהא בחטאת העוף ליכא לבטלה. ודחו דלאו חוכא הוא, דאיכא למימר דאין דמה מרצה עד שיוה. ורב פפא ורב הונא בריה דר' יהושע אמרו דהיינו חוכא, דהא במתניתין מבואר להדיא דאיידי בגוונא דשחט רחוק מן המזבח, דהא ר' שמעון אמר דהוי עבודה דאפשר לבטלה.
- (3) לדעת ר' שימי בר אשי תליא הוא בפלוגתא אי מהני לתקן ההולכה שנעשתה שלא כדין, דמאן דהכשיר דסבר דאולינן בתר ההולכה האחרונה, הכא יפסול. ולמאן דאזיל בתר ההולכה הראשונה, ולא הכשיר היכא דמעיקרא נעשה בפסול, הכא יכשיר. ודעת ר' ירמיה, דכיוון דסוף סוף הגיע למזבח על ידי זר, לא חשיב הולכה, וכולי עלמא מודו דפסול.
- ד. (1) מסקינן דר' אליעזר אתי לאפוקי היכא דכבר נכנס וחזר והוציא, דכיון דכבר היה בפנים האי הכנסה לאו צורך עבודה היא ואינה פוסלת. ומסקינן דאף תנא קמא מודה בהא, ולא פליג ר' אליעזר אלא אר' שמעון דאמר דלעולם אין מחשבה פוסלת בהולכה.
- (2) הקרבן נפסל. וללוי ילפינן לה מדכתיב "וינזרו מקדשי בני ישראל", דהאי בני ישראל לאו לאפוקי נשים, דמהיכי תיתי שקרבנן יותר בטומאה, וכן לאו לאפוקי גויים, דהא אף ציץ אינו מרצה עליהם, אלא אתי להזהיר את הזר מלעבוד. ודבי ר' ישמעאל תנא יליף לה מקל וחומר מבעל מום שאף שאוכל מכל מקום עבודתו פסולה, ואם תפרוך מה לבעל מום שעשה בו קרב כמקריב, אונן יוכיח, ואף דאונן אסור במעשר שני, מכל מקום ילפינן במה הצד דכל היכא דהוזהר על עבודתו, אם עבד עבודתו מחללת. ור' משרשיא יליף לה מקל וחומר מיושב, ואף אם נפרוך דמה ליושב דפסול לעדות, איכא למימר דמיושב תלמיד חכם דכשר לעדות ילפינן, אי נמי, מיושב וחד מהנך.
- (3) בסוגיין ילפינן דזר שעבד חילל. והתוס' הביאו דאף ילפינן מינה דהאוכל קדשי עובד כוכבים אין חייבים עליו משום טומאה, וילפינן מינה בגזירה שוה דאף אין חייבין עליהם משום נותר.
- ה. (1) פסול זרות לא נאמר בבמה, כדאשכחן בקראי טובא דאף זרים הקריבו בבמה. וכן פסול אונן לא נאמר בבמה, משום דנאמר "ומן המקדש לא יצא". וכן פסול יושב לא נאמר בבמה, וילפינן לה מדכתיב "לעמוד לפני ה' לשרתו", דדווקא לפני ה' בעינן עמידה. ובהאי דינא התבאר אמאי לא פרכינן אהא דילפינן זר מאונן או מיושב דמה להני שכן פסולים בבמה.
- (2) כתבו התוס' דאף דלכאורה יש לפוסלו קל וחומר מבעל מום, דאם בעל מום שכשר לעדות פסול, גולן שפסול לעדות לא כל שכן דפסול לעבודה. מכל מקום כיון דלא מצינו לו אזהרה, לא ילפינן לה בקל וחומר וכמבואר בסוגיין.
- (3) לר' אלעזר טענת אהרון היתה דלא בניו הקריבו באנינות אלא הוא הקריבם דהותר לו להקריב אונן. ולשיטתו שפיר יש להוכיח מהאי קרא דאונן שעבד חילל הקרבן ויוצא לבית השריפה. אמנם תנא קמא סבר דטענת אהרון היתה דעדיין יום הוא ואסורים לאכול

משום הטומאה ולהכי יצא לבית השריפה, ואין להוכיח כלל לענין הקרבת אונן. וכתבו התוס', דאף אי נימא דטענת אהרון היתה דהוא הקריב באנינות ולא הם, מכל מקום איכא למימר דכן סבר אהרון, אבל אליבא דאמת אף אם הם הקריבו אוננין, אין הקרבן נפסל בהכי.

1. (1) אפשר לומר מדכתיב "ומן המקדש לא יצא ולא יחלל", ומשמע דאילו אחר שלא יצא חילל. ודבי ר' ישמעאל יליף ליה בקל וחומר מבעל מום, ואף דאיכא למיפרך דעשה בו קרב כמקריבים, טמא יוכיח וחזר הדין. ור' משרשיא יליף ליה בקל וחומר מיושב תלמיד חכם, או מיושב וחד מהנך.

(2) פסול טומאה הותר מכללו אצל ציבור, וכן פסול אונן הותר מכללו אצל כהן גדול. אבל פסול זרות אף דהותר בבמה, מכל מקום לא חשיב הותר מכללו, משום דבבמה מעולם לא נאסר זר, ולא חשיב הותר. והתוס' כתבו, דמכל מקום לענין ריצוי ציץ יש להחשיבו כהותר מכללו, משום דנאמר בציץ דבכל מקום מרצה, וליכא לאוקמי בדבר שאינו צריך ריצוי. ועוד כתבו, דאף דהותר מכללו, מכל מקום לא דמי לטומאה ואנינות דהותרו במקום דנאסרו.

(3) דעת רבא דבציבור שפיר הורצה קל וחומר מטומאה, דאם טומאה שלא הותרה מכללה אצל כהן גדול בקרבן יחיד, הותרה בציבור, אנינות שהותרה בכהן גדול אפילו בקרבן יחיד, לא כל שכן שתותר בציבור. אמנם רבא בר אהילאי דחה, דכיוון דקרא סתמא כתיב לא ילפינן קל וחומר, אלא אנינות דהותרה בכהן הותרה בכל קרבנותיו, וכנשארה בהדיט נאסרה בכל עבודותיו, וכשטומאה נאסרה ביחיד נאסרה בין להדיט ובין לכהן גדול, וכשהותרה בציבור הותרה אפילו בכהן הדיוט.

2. (1) טמא שעבד חילל עבודתו, וילפינן לה מדכתיב "וינורו מקדשי בני ישראל".

(2) טבול יום שעבד נמי חילל עבודתו, וילפינן לה מדכתיב "קדושים יהיו ולא יחללו" דאם אינו ענין לטומאה תנהו ענין לטבול יום. וליכא למימר דקאי אקורח קרחה והמשחית פאת זקן דכתיבי בהאי פרשה, משום דילפינן לה חילול חילול מתרומה דאיכא ביה חיוב מיתה, עדיף טפי לאוקמי קרא לפסולים דפוסלים אף בתרומה. ומחוסר כיפורים שעבד נמי חילל עבודתו, וילפינן לה מדכתיב "וטהרה" מכלל דעת עתה טמאה היתה דפסלינן לה מדכתיב "וינורו". וכתבו התוס', דטבול יום ליכא למילף מדכתיב "וטהרה" דאיכא למימר דהאי וטהרה היינו טהר יומא. אי נמי, דאי לאו דאשכחן קרא לטבול יום, לא הוי דרשינן למחוסר כיפורים מכלל דטמאה, משום דקלישא טומאתיה.

(3) טומאה לא ילפינן מכולהו, משום דרק אחר דכתיבי טומאה איכא למימר דאף טבול יום ומחוסר כיפורים מחללין. וטבול יום ומחוסר כיפורים לא ילפינן מטומאה, שכן מטמאה. ומטבול יום וטומאה ליכא למילף למחוסר כפרה, משום דטבול יום פוסל אף בתרומה. וטבול יום ליכא למילף ממחוסר כיפורים, משום דמחוסר כיפורים מעשה הוא. וממחוסר כיפורים וטומאה נמי ליכא למילף משום דמחוסר כפרה כמחוסר טבילה דמיא, ולא דמי לטבול יום דבעי רק הערב שמש.

3. (1) מעיקרא אמרינן דמחוסר כיפורים דזב נחלקו בו תנאים האם דינו כזב או לאו כזב. ולרש"י נפקא מינה לענין דאם אכל קדשים חייב כרת, ואם נגע בקדשים טימאן. והתוס' כתבו, דכולי עלמא מודו דחייב כרת, וכולי עלמא מודו דאין מונין לו ראשון ושני, ונפקא מינה רק לענין פסח, דלמאן דאמר דהוי כזב אין שוחטין עליו את הפסח. ומסקינן דאיכא למימר דזב דטומאה יוצאה מגופו, כולי עלמא מודו דטבול יום כמותו.

(2) טמא פסול לשריפת פרה, משום דכתיב להדיא "איש טהור". ואם שרפה טבול יום, הפרה כשרה וילפינן לה מדכתיב "והזהה טהור" דמקרא יתירא משמע דאירי בטהור כל דהוא. אמנם כתבו התוס' בחד תירוץ, דמדרבנן פסולה. וכן אם שרפה אונן כשרה, ולרש"י הוא משום דפרה קדשי בדק הבית היא ואונן לא נפסל בה, והתוס' ביארו דהוא כל שכן מטבול יום. ולענין מחוסר כיפורים, הוא פלוגתא דתנאי, ומסקינן דנחלקו האם אף טבול יום דזב דהוא מחוסר כיפורים שרי בה, או דרק טבול יום דמת דבו איירי האי פרשא, כשר. אבל טבול יום דזב דמחוסר כיפורים הוא, לא שרי.

(3) הקרבן נפסל משום דכתיב "והיתה להם כהונה לחוקת עולם" וילפינן מינה דאי לאו בגדי כהונה לא חשיבי כהנים והוו זרים. והכהן שעבד חייב מיתה, ולענין מחוסר מכנסיים מפורש הוא להדיא בקרא דחייב מיתה, ולענין שאר הבגדים ילפינן מדקרי רחמנא זר, וזר שעבד חייב מיתה. ומגזירה שוה דחוקה חוקה לא ילפינן אלא לעבודה דזר חייב עליה מיתה.

4. (1) כהן שעבד בהיותו שתוי יין חייב מיתה כדכתיב להדיא בקרא. ואם עבד עבודתו פסולה דילפינן חוקה חוקה ממחוסר בגדים דמחלל עבודה אף בעבודות שאין הזר חייב עליהם מיתה.

(2) כהן דכתיב גבי ונתנו בני אהרון אש אתי למימר דאף עבודה דאינה מעכבת כפרה, כהבאת אש דהוי מצוה בעלמא, מצריכה בגדי כהונה. וממאי דכתיב "כהנים" בקרא דערכו בני אהרון ילפינן דאף יתור בגדי כהונה פוסל.

(3) באופן שהמלך מורידו להיות כהן גדול. ובזה ביארו התוס' אמאי הוצרך ר' יוסי לומר דשני לא הוי כהן הדיוט משום דאין מורידין, ולא אמר דהוא משום דהוי מחוסר בגדים, דאי לאו דאין מורידין הרי היו יכולים להורידו מקדושת כהן גדול, ושפיר עובד בבגדי כהן הדיוט.

5. (1) בגדי הכהונה צריכים להיות כמידתו, שלא יהיו נסרכים על הארץ, ולא יהיו מסולקין מן הארץ יותר מדאי, כדכתיב "מדו בד". אמנם בדיעבד אם היו מסולקין על ידי אבנט כשרים. ודעת רב, דאם היו מרושלין וסילקן עד למידתו על ידי אבנט, כשרים, אבל אם לא סילקן פסולים. ולדעת שמואל, מרושלין אף בלא סילוק על ידי אבנט כשרים בדיעבד. וכן בעינן שלא יהיו מטושטשין או מקורעין ואפילו בדיעבד, משום דלא הוו "לכבוד ותפארת".

(2) תני חדא, דעל ארבע כנפות כסותך אתי למעט בעלת שלש כנפות, ומדכתיב אשר תכסה בה אתי לרבות בעלת חמש כנפות. ותני חדא, דעל ארבע כנפות אתי למעט בין שלש ובין חמש, ואשר תכסה בה אתי לכסות סומא. וליכא למילף מינה לענין בגדי כהונה דסילקן, דאיכא למימר דכולי עלמא מודו דאף על ידי סילוק חשיב דאיתיה ולא קרינן ביה בת ארבע, אלא דמאן דמחייב אף בחמש יליף לה מריבוי הכתוב.

(3) ילפינן שיהיו חדשים, כדהיו בבדי פשתן, אמנם אינו מעכב. וילפינן דבעינן של פשתן, דעולה מן הקרקע בד בד בפני עצמו, וכן ילפינן שלא ילבש עמהם עוד דבר. ובעינן עוד שיהיו שוורים משש חוטים מדכתיב "שש משור" והוי אף לעיכובא.

6. (1) חוגרים את האבנט על הצלעות כנגד המרפק, והלכתא גמירי לן ואתא יחזקאל ואסמכיה אקרא דלא יחגרו ביוע, והיינו במקום חיכוך היד עם הצלעות.

2) אם לקה ביד שמאלו שאינו עובד בה, מותר לכרוך בה גמי אפילו בשבת אבל דווקא במקדש דלא גזרו בו משום שבות, אבל במדינה אסור, ולרש"י הוא משום גזירת שחיקת סממנים, ולתוס' הוא משום אטו להוציא דם, [אמנם בסוף דבריהם הסיקו כרש"י]. ואם התכוון להוציא דם אסור אף במקדש. ולענין צלצול קטן, דעת ר' יהודה בריה דר' חייא דאסור משום יתור בגדים, ודעת ר' יוחנן דרק במקום בגדים איכא משום יתור בגדים.

3) רש"י פירש שהנידון הוא משום יתור בגדים. והסיקו דלמאן דאמר לילה לאו זמן תפילין, וודאי דהוי חציצה, דלא יתכן דבלילה יהיה חציצה וביום לאו. ולמאן דאמר דאף לילה זמן תפילין ואיכא למימר דמשום דמצוה הוי כגופיה, ביד דהוא מקום בגדים הוי חציצה, אבל בראש דיש מקום גם לתפילין וגם לציץ לא הוי חציצה ואינו יתור בגדים. והתוס' ביארו, דכל הנידון היה משום חציצה ולא משום יתור בגדים.

יב. 1) לתנא קמא היה מניח ידו הימנית על רגלו הימנית וידו השמאלית על רגלו השמאלית ומקדש, דהא כתיב "ירחצו" דבעינן כאחת. ולר' יוסי מניח שתי ידיו זו על גב זו ושתי רגליו זו על גב זו, ואחר מסייע לו שלא יפול מעמידתו ומקדש. ואי אפשר לשבת בשעת הקידוש, משום דהוקש קידוש לשירות דבעינן ביה עמידה. ואם לא קידשו ידיהם ורגליהם הוו כורים דילפינן חוקה חוקה ממחוסר בגדים.

2) כהן גדול טובל על כל עבודה ועבודה, ועל כל טבילה מקדש ב' קידושים, ולפיכך טובל ה' טבילות ומקדש י' קידושים, ואם לא טבל וקידש עבודתו כשרה, משום דכתיב "ולבשם" דדווקא בלבישה איכא עיכובא, אמנם בתחילת העבודה אם לא קידש עבודתו פסולה דדבר המעב בזרעו מעכב אף בו, וילפינן ליה או מדכתיב "והיתה להם חק עולם לו ולזרעו אחריו", או מדכתיב "ורחצו ממנו משה אהרון ובניו".

3) לדעת רבי איכא פסול לינה גבי קידוש, ועל כן לא מהני מה שלא יסיח דעתו, וילפינן ליה מדכתיב "בגשתם" וכל יום הוי גישה חדשה. ודעת ר' אלעזר ברבי שמעון, דכל דלא הסיח דעתו אפילו עד כמה ימים אינו צריך לחזור ולקדש, דכתיב "בבואם" וזה הא לא יצא מן המקדש.

יג. 1) איבעיא לן למאן דאמר אין לינה פוסלת בקידוש, האם אף מי הכיור לא נפסלים, או דלמא דכיון דקדשו בכלי שרת שפיר יש בהם לינה, ולא דמי לקידוש דכבר ניגבו המים שעל הכהן. ולדעת רבין אכתי תליא בפלוגתא דפסול לינה בקידוש, ולדעת ר' יצחק בר ביסנא, ר' יוחנן הסתפק בדבר ולא הכריע.

2) פרו היה עומד בין האולם למזבח ראשו בדרום ופניו למערב. ורצו להוכיח דהוא כשיטת ראב"ש, דכל בין האולם למזבח הוא צפון. ויוכרח לפי זה דאף המשנה דעשו מוכני לכיור שלא יפסל בלינה ראב"ש היא דאף דלא פסל בקידוש פסל בכיור. ודחו, דמשום חולשא דכהן גדול קירבו השחיטה למקום ההוא.

3) תרומת הדרשן נעשית מעלות השחר. ולדעת ר' יוחנן מהני קידוש זה אף לשאר עבודות היום. ולדעת אבבי הוא כשיטת רבי דיש פסול לינה, אמנם כיון דהוא רק מדרבנן לא גזרו בזמן דמעלות השחר עד צפרא. ולדעת רבא, ר' יוחנן בשיטת ראב"ש אמרה, וסבר כוותיה דווקא בקידוש בתחילת היום.

יד. 1) היכא דרק ידיו יצאו, פשיטא דליכא לפוסלם לא משום יוצא ולא משום הסיח הדעת, אבל היכא דיצא כל גופו איבעיא לן האם פסול אי לאו, ולרש"י הנידון משום פסול יוצא, ולתוס' הנידון משום הסיח הדעת, אבל משום יוצא כיון דלא נעשית בו עבודה, ליכא לפוסלו. וכן לענין טומאה, אם נטמאו רק ידיו מטבילין ואין צריך לקדש. אבל אם נטמא כל גופו, כיוון דצריך הערב שמש אסוחי אסיח דעתיה, אבל אם נטמא סמוך לשקיעת החמה, הוא ספק בגמ' האם אית ביה היסח הדעת אי לאו.

2) כלי חול בעזרה לא הוי קידוש משום דבעינן כלי שרת, וכלי שרת בחוץ נמי לא הוי קידוש משום דקבע לו מקום בעזרה. ומים שיצאו והחזירים לא נפסלו, משום דאין היסח הדעת במים, ואין פסול יוצא אלא בנתקדש בפנים.

3) לדעת ר' חייא בר יוסף היה מקדש בכלי שרת בפנים, ור' יוחנן אמר דמקדש בחוץ ואפילו לא בכלי שרת. ואין להוכיח למקדש ידיו ורגליו ויצא לחוץ, משום דאף לר' חייא בר יוסף דמקדש בפנים ויוצא, הא שאני פרה דכל מעשיה בחוץ ומשום הכי לא פסלה בה יציאה, ומה דמקדש בפנים הוא לעשות בה כעין עבודת פנים.